

[Robert Mikkelsen.]

ræderisager langt fra er tilendebragt endnu. Endnu mangler omkring $\frac{1}{3}$ af Sagerne, endnu mangler langt de fleste af de virkelige alvorlige Sager, og saa længe disse Sager ikke er afsluttet ved endelig Dom, finder jeg det ilde anbragt at paabegynde Løsladelser i større Stil af Folk, som mere eller mindre direkte er medskyldige med dem, som endnu venter deres Dom, Folk, som ofte sympatiserer med dem, og blandt hvilke der utvivlsomt vil findes Elementer, som kunde have Lyst til at forstyrre Retsopgøret paa den ene eller den anden Maade. Skulde disse Prøveløsladelser blive vedtaget, vil jeg haabe, at man vil have disse Forhold for Øje ved Bestemmelsens Praktisering, og at man i det hele vil have Held til at undgaa de Farer, som utvivlsomt truer ved dette Eksperiment.

Det er mig ikke klart, hvordan det kan gaa til, at den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti (Busch-Jensen), som i sin Tid ud fra grundige Overvejelser som Justitsminister selv foreslog Bestemmelsen om, at Prøveløsladelser ikke skulde kunne anvendes paa dette Omraade, og som ved første Behandling ud fra samme Argumentation, som jeg her har anvendt, gik imod Bestemmelsens Ophævelse, nu kan anbefale, at Prøveløsladelser alligevel benyttes. Det er maaske rimeligt her at anføre, at der under Udvalgsbehandlingen ikke har været forelagt noget som helst Materiale eller er fremkommet nogen Dokumentation, som har kunnet anfægte Rigtigheden af, hvad den ærede Ordfører tidligere har ment om dette Forhold. Den kgl. Anordning om Straffens Udstaaelse er jo stadig ikke kommet, men jeg gaar ud fra, at den nu snart kan ventes.

Jeg er under Udvalgsbehandlingen blevet overrasket, glædeligt overrasket, over at finde hos de forskellige Repræsentanter for de andre Partier en langt stærkere Interesse for moderne Fængselsreformer, end jeg havde ventet. Det er udmærket, at en saadan Interesse findes, for vort Fængselsvæsen trænger virkelig til gennemgribende Reformer. Jeg kunde ønske, at baade Dommere, som daglig idømmer Fængselsstraffe, og Fængselsledere, som fra deres Kontorer raader over Fangers Ve og Vel, kendte lidt mere til Fængslerne og Fængselsreglementerne, saadan som disse virker set inde fra Cellen, inde bag Fangegaardens Hønsentraad. Hvis det ikke af gode Grunde var forbundet med visse Ulemper, burde man egentlig til Dommere og Fængselsledere kun vælge straffede Personer. Det vil maa-

ske vise sig at være et af Tyskertidens faa Goder, at saa mange Folk fra forskellige Samfundslag, uden Skade for deres fremtidige Karrière, har haft Lejlighed til at lære Fængslerne nærmere at kende fra den i denne Forbindelse rigtige Side. Jeg ser til min Glæde, at det ogsaa gælder Mennesker, der nu har Stillinger i Fængselsvæsenet, og der er kun Grund til at vente sig godt heraf. Jeg og mit Parti er naar som helst villige til at drøfte vidtgaaende Fængselsreformer, men vi maa blot forbeholde os, at de Reformer, der indføres, skal gælde for alle Fanger og for alle Fængsler og ikke kun for Landsforrædere og de særlige Anstalter, der oprettes for dem. Jeg haaber, at den højtærede Justitsminister er enig heri, og jeg haaber ogsaa at finde den samme velvillige Forstaaelse for disse Reformers Nødvendighed, naar vi, maaske inden alt for længe, kommer tilbage til dette Spørgsmaal paa bredere Basis.

I Lovens § 6 er foreslaaet indført forskellige Forandringer, som i det væsentlige er Forringelser. Jeg skal blot nævne et enkelt Eksempel. Tab af almen Tillid medfører ifølge den gældende Lov bl. a. Bortfald af Ret til Pension eller andre Ydelser fra det offentlige. Denne Virkning bortfalder nu. Hvorfor, ved jeg ikke. Der er ikke fremkommet nogen som helst Begrundelse. Det eneste, man vil kunne finde, er en halv Linie i det justitsministerielle Udvalgs Betænkning, hvori der alene anføres, at en tilsvarende Bestemmelse ikke gælder i den norske Landssviksanordning. Jeg har nok hørt sige, at man dermed falder tilbage til almindelige Regler, og at Tjenestemænd som Følge heraf antagelig ikke vil kunne faa Pension efter Tjenestemandsløven, naar de er dømt efter Landstorræderilovene. Det er muligt, at det forholder sig saadan. Men hvis det forholder sig saadan, kunde man jo blot lade Loven være uforandret. Hvorfor forandrer man den, hvis man ikke tilsigter en Ændring? Det forstaar jeg ikke. Jeg mener, at her er vi sikre. Hvad der kommer, er vi ikke sikre paa.

Resten af de foreslaaede Ændringer til den gældende Lov er stort set overflødig Bedremageri, Forandringer, som vel næppe vil gøre stort hverken fra eller til. Specielt gælder om Forandringen med Hensyn til den Betydning, Loven vil have for Straffene i Sønderjylland, det, jeg før sagde i Almindelighed, at Domstolene aldeles ikke har været i Beknæb, naar det gjaldt om at finde formildende Omstændigheder frem; Domstolene har nok selv kunnet regne ud, at ung Alder, Opdragelse og Paatryk i Hjemmet var for-